Քառասուներորդ համարի թաքնված պատմությունը — Թիվ տասներեք

Թիվ տասներեք

Jeff Pippenger
2026-05-28

Որպես հարյուր քառասունչորս հազարի հիմնական խորհրդանիշ՝ Պետրոսը 2026 թվականին կանգնած է Պանիումում՝ աշխատելով շտկել 2020 թվականի հուլիսի 18-ի սխալ կանխատեսումը։ Այդ առումով նրա աշխատանքը համահունչ է Ջոսայա Լիչի՝ 1840 թվականի օգոստոսի 11-ի ամսաթվի ճշգրտման և Սամուել Սնոուի՝ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի ամսաթվի որոշման աշխատանքներին։ Լիչի ճշգրտումը զորացրեց առաջին հրեշտակի պատգամը, իսկ Սնոուինը՝ երկրորդ հրեշտակի պատգամը։ Առաջին և երկրորդ հրեշտակների պատգամների զորացումը նախապատկերում է երրորդ հրեշտակի պատգամի զորացումը։ Առաջինի և երկրորդի հատկանիշները երրորդում ներկայացված են որպես արտաքին վայի պատգամի և տասը կույսերի առակի կեսգիշերային աղաղակի ներքին պատգամի համակցություն։

Մարգարեության եռակի կիրառման դեպքում առաջին և երրորդ կիրառումները, որոնք նաև սկիզբն ու վերջն են, զուգահեռ հատկանիշներ կունենան։ Վերջերս մի եղբայր բացահայտել է Հայտնության իններորդ գլխի առաջին վայի հետ կապված մի շարք ճշմարտություններ, որոնք, Ալֆայի և Օմեգայի սկզբունքի համաձայն կիրառվելիս, մատնանշում են Հայտնության տասնմեկերորդ գլխի «երկրաշարժի» ևս մեկ խորհրդաստ հաստատում։ Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքն այն «երկրաշարժն» է, որն առաջին անգամ իր լրումն ունեցավ Ֆրանսիական հեղափոխության ժամանակ, երբ տապալվեց Ֆրանսիան՝ Դանիելի գրքում հեթանոսական Հռոմի մարգարեական կառուցվածքը կազմող տասը ազգերից մեկը։ Այսպիսով, տասնմեկերորդ գլխում ասվում է, որ քաղաքի մեկ տասներորդ մասը կործանվեց։

> Եվ նույն ժամին մի մեծ երկրաշարժ եղավ, և քաղաքի տասներորդ մասը փլվեց, և երկրաշարժի մեջ մարդկանցից յոթ հազար սպանվեցին. իսկ մնացյալները սարսափի մատնվեցին և փառք տվեցին երկնքի Աստծուն։ Հայտնություն 11:13։

Այս խոսքից անմիջապես հետո գալիս է երրորդ վայի Իսլամը։

> Երկրորդ վա՛յն անցավ. և ահա, երրորդ վա՛յն շուտով գալիս է։ Հայտնություն 11:14։

Առաջամարտիկները սպասում էին, որ «երրորդ վայը» անմիջապես պիտի հաջորդեր երկրորդ վային, սակայն «արագորեն» թարգմանված բառը նշանակում է հանկարծակի և անսպասելի, ինչը Իսլամի անակնկալ հարձակումների բնորոշ հատկանիշն է։ Երրորդ վայը չէր գալու 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, ինչպես ենթադրում էին առաջամարտիկները, այլ երբ այն գար, պիտի տեղի ունենար «հանկարծակի և անսպասելի», ինչպես եղավ 9/11-ին, այսպիսով նշելով հարյուր քառասունչորս հազարի

կնքման սկիզբը, որը ավարտվում է կիրակնօրյա օրենքի երկրաշարժից կարճ ժամանակ առաջ։

Կիրակիի օրենքի «երկրաշարժը» «երկրի» գազանի ցնցումն է, և երբ վրա հասավ 9/11-ը, Քույր Ուայթը ցույց տվեց, որ Տերը վեր կացավ՝ «սոսկալի կերպով ցնցելու երկիրը»։ Կնքման սկզբում և վերջում երկրի գազանը ցնցվում է, ուստի՝ «մեծ երկրաշարժը»։

> «Սա ես երբեք չեմ ասել։ Ես ասել եմ, երբ նայում էի այնտեղ վեր խոյացող մեծ շենքերին, հարկ հարկի վրա. «Ի՜նչ սարսափելի տեսարաններ պիտի տեղի ունենան, երբ Տերը վեր կենա՝ երկիրը սաստիկ սասանելու համար։ Այնժամ Հայտնություն 18:1–3-ի խոսքերը պիտի կատարվեն»։» Review and Herald, July 5, 1906.

Տերը «վեր է կենում», երբ փոփոխություն է տեղի ունենում Նրա տնօրինական գործունեության մեջ, ինչպես եղավ Ստեփանոսի քարկոծության ժամանակ և 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, երբ սկսվեց մեռելների դատաստանը։ Երբ սեպտեմբերի 11-ին սկսվեց ողջերի դատաստանը, Տերը կրկին վեր կացավ և այնուհետև ցնցեց երկրից ելած գազանին, ինչպես կանի հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ավարտին, երբ Նա Իր տնօրինական գործունեությունն Իր եկեղեցուց փոխադրի Բաբելոնում դեռևս գտնվողներից կազմված Իր մյուս հոտին։

Եղբայր Դանիելի բացահայտածը առաջին վայի այն հատկանիշներն են, որոնք համահունչ են տասնմեկերորդ գլխի «մեծ երկրաշարժի» վկայությանը՝ համապատասխանելով պատմությանը և այն պատմական իրադարձությունների վերաբերյալ ռահվիրաների ըմբռնմանը, որոնցով իրականացավ առաջին վայը։

> Եվ հինգերորդ հրեշտակը փող հնչեցրեց, և ես տեսա մի աստղ, որ երկնքից ընկել էր երկրի վրա. և նրան տրվեց անդնդի փոսի բանալին։ Եվ նա բացեց անդնդի փոսը, և փոսից ծուխ ելավ, ինչպես մեծ հնոցի ծուխը. և արևն ու օդը խավարեցին փոսի ծխի պատճառով։ Եվ ծխից երկրի վրա մորեխներ ելան, և նրանց իշխանություն տրվեց, ինչպես երկրի կարիճներն իշխանություն ունեն։ Եվ նրանց պատվիրվեց, որ չվնասեն ոչ երկրի խոտը, ոչ որևէ կանաչ բան, ոչ էլ որևէ ծառ, այլ միայն այն մարդկանց, որոնք Աստծո կնիքը իրենց ճակատներին չունեն։ Հայտնություն 9:1–4.

Առաջամարտիկները ճիշտ կերպով այս համարները կիրառեցին այն պատմության նկատմամբ, որը ներկայացրեց Մուհամմեդին, որը ծնվեց 570 թվականին, միավորեց ցեղերը 606 թվականին, ստացավ իր առաջին հայտնությունը 610 թվականին, տեղափոխվեց Մեդինա 622 թվականին, սկսեց իր պատերազմը 624 թվականին և մահացավ 632 թվականին։ «Անդունդը» մարգարեաբար ներկայացնում է Սատանայի նոր դրսևորում, սակայն Մուհամմեդը սկսեց Արաբիայում, որը նույնպես հայտնի է որպես անդունդ՝ իր ընդարձակ անապատների պատճառով։

Մուհամմադը դարձավ մարգարեական արքա, կամ, ինչպես նրան կոչում էին, «վստահելին», 606 թվականին, երբ նա լուծեց տարբեր ցեղերի միջև առաջացած վեճը, որոնք երկմտանքի մեջ էին, թե ում պետք է թույլ տրվի Կաաբայի «սև քարը»՝ անկյունաքարը, վերադարձնել իր տեղը։ Կաաբան խորանարդաձև շինություն է (այստեղից էլ «Կաաբա» անվանումը, որը արաբերեն նշանակում է «խորանարդ»), որը

գտնվում է Սաուդյան Արաբիայի Մեքքայի Մեծ մզկիթի կենտրոնում: Այն մոտավորապես 43 ոտնաչափ բարձրություն ունի, 11 ոտնաչափ լայնություն և 10 ոտնաչափ երկարություն, կառուցված է գրանիտից և մարմարից, և ծածկված է սև մետաքսե ու բամբակե կտորով: Կաաբան գոյություն ուներ Մուհամմադից շատ առաջ, և ըստ իսլամական ավանդության՝ այն սկզբնապես կառուցվել էր Աբրահամի և նրա որդի Իսմայելի կողմից՝ որպես մեկ Աստծու (Ալլահի) պաշտամունքի տուն: Դարերի ընթացքում այն լցվեց կուռքերով և արաբական ցեղերի կողմից օգտագործվում էր որպես հեթանոսական սրբավայր:

Քաաբան իսլամական աշխարհի հոգևոր կենտրոնն է՝ մի պարզ, հնագույն շինություն, որը խորհրդանշում է միաստվածությունը, միասնությունը և աբրահամյան հավատքի ու իսլամի միջև եղած կապը: Մուսուլմանները այն բառացի իմաստով չեն համարում «Աստծո տուն», այլ՝ աստվածայինորեն սահմանված կենտրոնական ուղղություն երկրպագության համար: Մուհամմադի գործողությունները այն ժամանակաշրջանում, երբ Քաաբան ավերված էր և ապա վերակառուցվեց, այն վայրն են, որտեղ սկսվեց նրա առաջնորդությունը:

Հորդառատ հեղեղը վնասեց Քաաբան, և Ղուրայշ ցեղը այն վերակառուցեց: Երբ հասավ Սև Քարը (Հաջար ալ-Ասվադ) իր անկյունում նորից դնելու ժամանակը, տարբեր տոհմերը վիճեցին, թե ում պիտի բաժին հասնի այդ պատիվը: Նրանք համաձայնեցին, որ տարածք մտնող հաջորդ անձը պիտի որոշի: Մուհամմադը ներս մտավ և իմաստությամբ լուծեց վեճը. նա Սև Քարը դրեց մի կտորի վրա, կարգադրեց, որ յուրաքանչյուր տոհմից մեկ ներկայացուցիչ միասին բարձրացնի այն՝ միասին կրելով, ապա ինքը անձամբ դրեց այն իր տեղում: Այս դեպքը նրան մեծ հարգանք բերեց և Մեքքայի ժողովրդի մեջ՝ Ալ-Ամին («Վստահելին») կոչումը: Սա նախամարգարեական կարևոր իրադարձություններից մեկն է, որ ընդգծվում է բազմաթիվ ժամանակագրություններում: «Սև Քարը» այն անկյունաքարն էր, որը տեղադրվեց Մուհամմադի կողմից, որն Իսլամի վրա մարգարեական թագավորն է: Սև անկյունաքարը Քրիստոսի (ճշմարիտ անկյունաքարի) ակնհայտ կեղծօրինակն է, և Քաաբայի տան ապականությունը՝ կուռքերի ներմուծման տարիներից հետո, նույնպես լուծվեց Մուհամմադի կողմից:

Այն բանից հետո, երբ Քուրայշը խախտեց Հուդայբիայի դաշինքը, Մուհամմադը մոտ 10,000 մուսուլմաններից կազմված բանակով արշավեց դեպի Մեքքա: Քաղաքը հանձնվեց գրեթե առանց կռվի: Այնուհետև Մուհամմադը մտավ Քաաբա, կործանեց նրա ներսում գտնվող 360 կուռքերը և սրբավայրը վերստին նվիրեց մեկ Աստծու (Ալլահի) պաշտամունքին: Այսպիսով, Մոհամմադը՝ իսլամի թագավորը, դրեց անկյունաքարը և մաքրեց տաճարը կռապաշտությունից:

Հայտնության գրքում կան երեք զորություններ, որոնք ելնում են անդունդից, և այդ երեքից յուրաքանչյուրը ներկայացնում է մի կեղծ Քրիստոսի: Սատանան՝ վիշապը, ձգտում է լինել Բարձրյալի պես՝ բազմած Նրա գահին և Նրա եկեղեցու վրա:

> Ինչպե՞ս ես ընկել երկնքից, ո՛վ Լյուցիֆեր, արշալույսի որդի. ինչպե՞ս ես գետնին տապալվել, դու, որ թուլացնում էիր ազգերին: Որովհետև քո սրտում ասացիր. «Երկինք պիտի ելնեմ, Աստծո աստղերից վեր պիտի բարձրացնեմ իմ աթոռը, պիտի նստեմ նաև ժողովի լեռան վրա՝ հյուսիսի ծայրերում. պիտի բարձրանամ ամպերի բարձունքներից վեր, պիտի լինեմ Բարձրյալի նման»: Սակայն դու դժոխք պիտի իջեցվես՝ փոսի խորքերը: Եսայիա 14:12–15.

Աթեիզմի վիշապը Հայտնություն տասնմեկում ելավ անդունդից, և կաթոլիկության գազանը անդունդից է բարձրանում, երբ նրա մահացու վերքը բժշկվում է:

> Գազանը, որ տեսար, էր, և այլևս չկա, և անդունդից պիտի ելնի ու պիտի գնա կորստյան. և երկրի վրա բնակվողները պիտի զարմանան, որոնց անունները աշխարհի հիմնադրումից ի վեր գրված չեն եղել կյանքի գրքում, երբ տեսնեն գազանին, որ էր, և այլևս չկա, սակայն կա: Հայտնություն 17:8.

Կաթոլիկության գազանը բարձրանում է երկրի գահին Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, երբ գործի է դրվում եռակի միությունը: Վիշապին նման՝ կաթոլիկությունը հավակնում է լինել Աստված, ինչպես Պողոսը այնքան դիպուկ կերպով բնորոշեց:

> Թող ոչ ոք որևէ կերպ ձեզ չխաբի, որովհետև այդ օրը չի գա, եթե նախ ապստամբությունը չգա, և մեղքի մարդը չհայտնվի՝ կորստյան որդին, որ հակառակվում և իրեն բարձրացնում է ամեն ինչից, որ Աստված է կոչվում կամ պաշտվում, այնպես որ ինքն իբրև Աստված նստում է Աստծու տաճարում՝ իրեն ցույց տալով, թե ինքն է Աստված: Բ Թեսաղոնիկեցիներին 2:3, 4.

Վիշապի նման՝ կաթոլիկության գազանը նեռ է. երկուսն էլ իրենց Աստված են հռչակում, և երկուսի վերջնական կործանումն էլ կապված է նրանց մասին աստվածաշնչյան վկայության հետ, քանի որ վիշապը դժոխք է իջեցվում, իսկ գազանը կորստյան որդին է: Կորուստը վերջնական կործանումն է:

> «Հակաքրիստոսի վճռականությունը՝ իրականացնելու այն ապստամբությունը, որը նա սկսել էր երկնքում, կշարունակի գործել անհնազանդության որդիների մեջ»: Վկայություններ, հ. 9, էջ 230:

> «Հռոմի պապի միջոցով այստեղ՝ երկրի վրա, շարունակվել է նույն գործը, որն առաջ մղվում էր երկնքի ատյաններում՝ նախքան խավարի իշխանի վտարումը: Սատանան երկնքում ձգտեց ուղղել Աստծո օրենքը և դրա փոխարեն առաջարկել իր իսկ փոփոխությունը: Նա իր սեփական դատողությունը բարձրացրեց իր Արարչի դատողությունից վեր և իր կամքը դրեց Եհովայի կամքից վեր, և այս կերպ, ըստ էության, հայտարարեց, թե Աստված կարող է սխալվել: Պապն էլ նույն ուղին է բռնում և, իրեն համարելով անսխալական, ձգտում է Աստծո օրենքը հարմարեցնել իր իսկ պատկերացումներին՝ իրեն ունակ համարելով ուղղելու այն սխալները, որոնք, ըստ իր կարծիքի, տեսնում է երկնքի և երկրի Տիրոջ կանոններում ու պատվիրաններում: Նա, ըստ էության, ասում է աշխարհին. Ես ձեզ կտամ Եհովայի օրենքներից ավելի լավ օրենքներ: Ի՛նչ վիրավորանք է սա երկնքի Աստծուն»: Signs of the Times, November 19, 1894.

Իսլամը, որը յոթերորդ դարի պատմության մեջ ներկայացված էր Մուհամմեդով, նույնպես դուրս եկավ անհատակ անդունդից, երբ պտտվեց Մուհամմեդին տրված բանալին: Երբ անդունդը բացվեց, այնտեղից «ծուխ» դուրս եկավ, որը խավարեցրեց արևն ու օդը: Ռահվիրաները ճիշտ էին նույնացրել անդունդը բացող «բանալին» Նինվեի ճակատամարտի հետ:

Երբ մարգարեության եռակի կիրառության համատեքստում, ելնելով ռահվիրաների ըմբռնումից, անդրադառնում ենք Հայտնության իններորդ գլխի առաջին երեք համարներին, տեսնում ենք, որ առաջին վայը ներկայացնող այդ համարների մարգարեական հատկանիշները նախապատկերում են մեծ երկրաշարժի պահին «շուտով» եկող երրորդ վայի մարգարեական հատկանիշները: Կիրակնօրյա օրենքը ներկայացված է Նինվեի ճակատամարտով:

Պետրոսը պատասխանատու է Նեշվիլի հրագնդերի կեղծ կանխատեսումը շտկելու համար, և նա գիտակցում է, որ Էլեն Ուայթի՝ Նեշվիլի վրա հրագնդերի մասին նախազգուշացման ճիշտ կիրառումը նշանավորում է «կռապաշտությանն գրեթե ամբողջովին մատնված հազարավոր քաղաքների կործանման» սկիզբը:

Նեշվիլի հրե գնդերը նշանավորում են քաղաքների կործանման ժամանակաշրջանի սկիզբը, ինչպես նաև կարճատև կեսգիշերային աղաղակի պատգամի հռչակման սկիզբը: Այդ պատգամը սկսվում է իսլամի անսպասելի հարձակմամբ, իսկ այդ ժամանակաշրջանն ավարտվում է մեծ երկրաշարժի ժամանակ իսլամի անսպասելի հարձակմամբ: Կեսգիշերային աղաղակի հռչակման ժամանակաշրջանը նշանավորում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման այն ժամանակաշրջանի ավարտը, որը սկսվել է սեպտեմբերի 11-ին իսլամի անսպասելի հարձակմամբ:

Այնուհետև սկսվեց հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումը՝ Բաղաամի և էշի գծին համապատասխան, որում կան երեք հարվածներ, որոնք իրենց գագաթնակետին են հասնում կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, սակայն երկրորդ անսպասելի հարձակումը ներառում է 2023 թվականի հոկտեմբերի 7-ին հնագույն փառավոր երկրի վրա կատարված հարձակումը, իսկ այնուհետև՝ Նեշվիլի հրագնդերը: Բոլոր գծերը համընկնում են, և Պետրոսը հասկանում է, որ այս ճշմարտությունների կնիքների բացումը, որոնք ներկայացված են աղբը մաքրելու խոզանակով մարդու՝ ցրված գոհարները հավաքելու և զարդատուփի մեջ նետելու պատկերով, Հուդայի ցեղի Առյուծի գործն է:

Հուդայի Առյուծը Նեշվիլի վերաբերյալ Պետրոսի շտկված պատգամը նույնացնում է որպես տեղի ունեցող հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման վերջնական ժամանակաշրջանում, որը ներկայացված է Դանիել տասնմեկերորդ գլխի քառասուներորդ համարի ծածուկ պատմության մեջ, և առավել որոշակի՝ այդ նույն գլխի տասնմեկերորդից մինչև տասնհինգերորդ համարներով ներկայացված այդ ծածուկ պատմության այն հատվածում: Այդ համարներում Ռաֆիայի ճակատամարտը և Պանիումի ճակատամարտը տանում են դեպի տասնվեցերորդ համարի կիրակնօրյա օրենքը, որը ներկայացված է Ակտիումի ճակատամարտով: Երբ Պանիումի

ճակատամարտը միանում է Ակտիումի ճակատամարտին կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, Նինվեի ճակատամարտը նույնպես կրկնվում է:

«Բանալին», որ տրվեց Մուհամմեդին՝ իսլամի թագավորին, որի անունը ոչ միայն իսլամի բնութագիրն է, այլև կործանման այն վայրը, որ նշանավորվել է Նինվեի ճակատամարտով: Թագավորի անունը «եբրայերեն լեզվով Աբադդոն է», իսկ «հունարեն լեզվով նրա անունը Ապողղիոն է»: Հունարենն ու եբրայերենը շեշտադրում են Հին և Նոր Կտակարանները և մեզ սովորեցնում են, որ Աբադդոնը նշանակում է «կործանման վայր», իսկ Ապողղիոնը՝ «կործանողը»: Հայտնության իններորդ գլխի տասնմեկերորդ համարում իսլամի վրա թագավորողը Մուհամմեդն է, սակայն նա նաև «անդունդի հրեշտակն» է, որը Սատանան է: Ինչպես պապն է նեռը՝ որպես Սատանայի աջ ձեռքը երկրի վրա, այնպես էլ Մուհամմեդը ուղղակիորեն վերահսկվում է Սատանայի կողմից՝ անդունդի հրեշտակի կողմից:

Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ եռակի միությունը պարտադրվում է աշխարհին, և 1798 թվականին պապականությանը հասցված մահաբեր վերքը, որով նշանավորվեց Խավար դարերի ավարտը, բժշկվում է: Երբ մահաբեր վերքը բժշկվում է, հասնում է Խավար դարերի երկրորդ շրջանը, և այն մեծ երկրաշարժի ժամանակ, որ Կիրակնօրյա օրենքն է, իսլամը շրջում է բանալին, և ինչպես հնոցից բարձրացող ծուխը խավարեցնում է արեգակն ու աստղերը, մինչ խավարը վերադառնում է: Նինվեի պատերազմը կրկնվում է Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, որովհետև դա է այն բանալին, որ բերում է խավարի երկրորդ շրջանը: Այնտեղ ազգային ուրացությանը հաջորդում է ազգային կործանումը: Այնտեղ «ակտիվ բռնապետությունը» լիակատար տիրապետություն է հաստատում, որովհետև Նինվեի պատերազմի ժամանակ արեգակն ու աստղերը խավարեցնող իսլամի ծուխը նման է բորբոքված հնոցի: «Բորբոքված հնոցը» Աստծո ուխտի մի տարր էր Աբրահամի հետ:

> Եվ եղավ, երբ արեգակը մայր մտավ, և խավար եղավ, ահա՝ ծխացող հնոց և բոցավառ ճրագ, որ անցավ այն կտորների միջև: Ծննդոց 15:17.

Ծխացող հնոցը, որ անցավ Աբրամի ուխտի զոհաբերությունների կտորների միջով, նույնացրեց Եգիպտոսում եղած գերությունը, որը ներկայացված է տասներեքերորդ համարի հատվածում:

> Եվ Նա ասաց Աբրամին. «Անշուշտ իմացի՛ր, որ քո սերունդը պիտի պանդուխտ լինի մի երկրում, որ իրենցը չէ, և պիտի ծառայեն նրանց, և նրանք պիտի նեղեն նրանց չորս հարյուր տարի»: Ծննդոց 15:13:

«Բոցավառ հնոցը», ինչպիսին է Դանիելի գրքի երրորդ գլխում հիշատակված Նաբուգոդոնոսորի հնոցը, խորհրդանշում է գերություն և ստրկություն՝ այն վիճակը, որում գտնվում էին Սեդրաքը, Միսաքը և Աբեդնագովը:

> «Բայց ինչպես աստղերը իրենց սահմանված ուղու վիթխարի շրջագծում, այնպես էլ Աստծո նպատակները չեն ճանաչում ո՛չ շտապում, ո՛չ էլ ուշացում: Մեծ խավարի և ծխացող հնոցի խորհրդանիշներով Աստված Աբրահամին հայտնել էր Իսրայելի գերությունը Եգիպտոսում և հայտարարել էր, որ նրանց պանդխտության

> ժամանակը պետք է լինի չորս հարյուր տարի։ «Եվ հետո,— ասաց Նա,— նրանք դուրս պիտի գան մեծ ունեցվածքով»։ Ծննդոց 15:14»։ The Desire of Ages, 33.
>
> Բայց Տերը վերցրեց ձեզ և դուրս բերեց ձեզ երկաթե հնոցից, այսինքն՝ Եգիպտոսից, որպեսզի դուք Նրան լինեք ժառանգության ժողովուրդ, ինչպես որ այսօր եք։ Բ Օրինաց 4:20.

Այն ծուխը, որ մթնեցնում է արեգակն ու լուսինը, երբ Նինվեի պատերազմի բանալին դարձվում է, նույնացնում է այն հալածանքը, որ լրջորեն սկսվում է կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ։ Այսպիսով, Մութ Դարերի հալածանքը կրկնվում է։ Պիոներները ճիշտ կերպով նույնացրին, որ Նինվեի պատերազմը այն «բանալին» էր, որով իսլամը մարգարեական պատմության մեջ մտավ որպես առաջին վայը՝ 627 թվականին։ Պատերազմը Հռոմի և Պարսկաստանի միջև էր, և այն Հռոմի հաղթանակն էր ներկայացնում, սակայն դա այն էր, ինչ կոչվում է պյուռոսյան հաղթանակ։ Այսինքն՝ հաղթանակ, որն իրականում վնասակար է հաղթողին։ Այս արտահայտությունը ծագում է Եպիրոսի թագավոր Պյուռոսի մի հաղթանակից։ Հռոմեացիների դեմ երկու ճակատամարտերից հետո (Հերակլեա՝ մ.թ.ա. 280 թ., և Ասկուլում՝ մ.թ.ա. 279 թ.) նա ջախջախեց հռոմեական բանակը, սակայն կորցրեց իր իսկ զորքի հսկայական մասը։ Ըստ ավանդության՝ նա ապա ասաց. «Եվս մեկ այսպիսի հաղթանակ, և մենք կկորչենք»։

Նինվեի ճակատամարտը ռազմավարական հաղթանակ էր Հռոմի համար, բայց դրա ավարտից հետո ո՛չ Հռոմը, ո՛չ էլ Պարսկաստանն այլևս ուժ չունեին իսլամի հուժկու հարձակմանը արդյունավետորեն դիմակայելու համար։ Նինվեի ճակատամարտի ժամանակակից կատարման մեջ Պարսկաստանը Միացյալ Նահանգներն է, իսկ Հռոմը՝ պապականությունը։ Մարա-Պարսկաստանը՝ որպես երկեղջյուր տերություն, ներկայացնում է Միացյալ Նահանգների երկեղջյուր տերությունը։ Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ Միացյալ Նահանգներն ընդամենը մեկ եղջյուր է, քանի որ մինչև կիրակնօրյա օրենքը գազանի պատկերն արդեն ձևավորված է լինում, և այդ ձևավորումը երկու եղջյուրները մեկի մեջ միավորելն է։ Դանիելի ութերորդ գլխում երկու եղջյուրները ներկայացնում են Մարա-պարսկական կայսրությունը, և պարսկական եղջյուրը վերջինը բարձրացավ։

> Ապա բարձրացրի իմ աչքերը և տեսա, և ահա գետի առաջ կանգնած էր մի խոյ, որ երկու եղջյուր ուներ. և երկու եղջյուրներն էլ բարձր էին, բայց մեկը մյուսից բարձր էր, և առավել բարձրը վերջինն էր դուրս եկել։ Դանիել 8:3։

Ամերիկայի Միացյալ Նահանգների՝ հանրապետականության և բողոքականության երկու եղջյուրները միավորվում են մեկի մեջ, երբ եկեղեցին և պետությունը միանում են՝ գազանի պատկերը կազմավորելու համար։ Այդ կազմավորումը լիովին ավարտին է հասնում, երբ կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ պարտադրվում է գազանի նշանը։ Սա նույնականացնում է Ամերիկայի Միացյալ Նահանգները որպես պարզապես Պարսկաստան՝ կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ։ Պարսկաստանը պարտության մատնվեց Հռոմի կողմից Նինվեի ճակատամարտում։ Թե ինչպես Հռոմը հաղթեց Պարսկաստանին, պատմական նշանակություն ունի՝ Հռոմեական կայսր Հերակլիոսի զորավարական հնարքների պատճառով։

Պարզ ասած՝ Հերակլիոսը իրականացրեց անակնկալ հարձակում, այլ ոչ թե ուղիղ ճակատային առաջխաղացմամբ կատարվող հարձակում։ Նրա՝ այդ անակնկալն իրականացնելու ջանքերը արձանագրված են պատմության մեջ։ Անակնկալի մաս էր կազմում նրա որոշումը հարձակվել ձմռանը, ինչը այդ պատմական ժամանակներում անսովոր էր, սակայն դրանով ամեն ինչ չէր սահմանափակվում։ Հերակլիոսը իր արշավանքը սկսեց 627 թվականի սեպտեմբերի կեսերին հյուսիսից (Հայկական լեռնաշխարհից)։ Հարավ՝ ուղիղ դեպի պարսկական մայրաքաղաք Կտեսիփոն տանող ակնկալվող ուղին ընտրելու փոխարեն, նա կատարեց լայն շրջանցում՝ շարժվելով դեպի հարավ-արևելք սահմանամերձ շրջաններով (մոտավորապես ներկայիս Թուրքիա-Իրան սահմանագծի երկայնքով)։ Այնուհետև նա շրջվեց դեպի հարավ և արևմուտք՝ 627 թվականի դեկտեմբերի 1-ին անցնելով Մեծ Զաբ գետը։ Սա նրա զորքը դուրս բերեց Նինվեի սարավանդ (Տիգրիս գետի արևելյան ափ), հին Նինվեի ավերակների մերձակայքում։ Այս տեղաշարժը, պարսկական ուժերի նկատմամբ, կատարվում էր հարավից հյուսիս՝ ճիշտ հակառակ այն բանի, ինչ պարսիկներն էին ակնկալում։ Նրանք սպասում էին, որ նա կշարունակի ճնշմամբ առաջանալ դեպի հարավ՝ Կտեսիփոնի ուղղությամբ։ Դա անակնկալի բերեց պարսկական զորահրամանատար Հռահիզադին և հարկադրեց նրան հետապնդել Հերակլիոսին իր համար անբարենպաստ տեղանքով։ Դա հնարավորություն տվեց հռոմեացիներին ընտրելու մարտադաշտը Նինվեի մերձակա դաշտավայրերում։ Այդ զորաշարժը կանխեց, որ հռոմեացիները թակարդվեն պարսկական ուժերի միջև, և անհրաժեշտության դեպքում նրանց համար թողեց նահանջի ուղի։ Մարտի օրը մառախուղի, ինչպես նաև բուն կռվի ընթացքում կիրառված կեղծ նահանջի մարտավարության հետ միասին, առկա էին անակնկալի բազմաթիվ շերտեր։ Պարսկական տարածքի խորքը ներթափանցող այս համարձակ ձմեռային արշավանքը և թևանցիկ երթուղին համարվում են Հերակլիոսի ամենամեծ ռազմական նվաճումներից մեկը։ Այն օգնեց կործանել պարսիկների վստահությունը և մեծապես նպաստեց երկարատև պատերազմի ընթացքում հռոմեացիների վերջնական հաղթանակին։

> «Նինվեի ճակատամարտում, որը սաստիկ մղվեց լուսաբացից մինչև տասնմեկերորդ ժամը, պարսիկներից վերցվեց քսանութ դրոշ, բացի նրանցից, որոնք կարող էին կոտրված կամ պատառոտված լինել. նրանց բանակի մեծագույն մասը ջախջախվեց, իսկ հաղթողները (հռոմեացիները), ծածկելով իրենց իսկ կորուստը, գիշերն անցկացրին ռազմադաշտում։ Ասորեստանի քաղաքներն ու պալատները առաջին անգամ բացվեցին հռոմեացիների առջև։»

> «Հռոմեական կայսրը չզորացավ իր կատարած նվաճումներով. և միաժամանակ, և նույն միջոցներով, ճանապարհ հարթվեց Արաբիայից եկող սարացիների բազմությունների համար, որոնք, նույն երկրամասից մորեխների պես, իրենց ընթացքի ընթացքում տարածելով մութ ու մոլորեցուցիչ մահմեդական հավատքը, շուտով պատեցին թե՛ պարսկական, թե՛ հռոմեական կայսրությունները։»

> «Այս փաստի առավել ամբողջական պատկերավորումը ցանկալի լինել չէր կարող, քան այն, որ տրված է Գիբբոնից վերցված այն գլխի եզրափակիչ խոսքերում, որից

առնված են նախորդ քաղվածքները։ «Թեև հաղթական բանակ էր կազմավորվել Հերակլիոսի դրոշի ներքո, այդ անբնական ճիգը, թվում է, ավելի շուտ սպառել էր նրանց ուժը, քան գործադրել այն։ Մինչ կայսրը հաղթանակ էր տոնում Կոստանդնուպոլսում կամ Երուսաղեմում, Սիրիայի սահմանների վրա գտնվող մի աննշան քաղաք թալանվեց սարացիների կողմից, և նրանք կտոր-կտոր արեցին նրան օգնության հասնելու առաջ շարժված որոշ զորամասեր,—սովորական և չնչին մի դեպք, եթե այն չլիներ մի մեծ հեղափոխության նախերգանքը։ Այդ ավազակները Մուհամմադի առաքյալներն էին. նրանց մոլեգին արիությունը դուրս էր ելել անապատից. և իր թագավորության վերջին ութ տարիների ընթացքում Հերակլիոսը արաբներին կորցրեց նույն նահանգները, որոնք նա փրկել էր պարսիկներից։»

««Խարդախության և մոլեռանդության ոգին, որի բնակարանը երկինքներում չէ», արձակվեց երկրի վրա։ Անհատակ փոսը բացելու համար միայն մի բանալի էր պետք, և այդ բանալին Խոսրովի անկումն էր։ Նա արհամարհանքով պատռել էր Մեքքայի մի աննշան քաղաքացու նամակը։ Բայց երբ իր «փառքի բոցավառումից» նա ընկավ այն «խավարի աշտարակը», որի մեջ ոչ մի աչք չէր կարող թափանցել, Խոսրովի անունը հանկարծ պետք է անցներ մոռացության մեջ՝ Մուհամմեդի անվան առաջ. և մահիկը կարծես միայն իր ծագելուն էր սպասում՝ մինչև աստղի մայր մտնելը։ Խոսրովը, իր ամբողջական պարտությունից և տերության կորստից հետո, սպանվեց 628 թվականին, իսկ 629 թվականը նշանավորվեց «Արաբիայի նվաճմամբ» և «մուհամմեդականների առաջին պատերազմով Հռոմեական կայսրության դեմ»։ «Եվ հինգերորդ հրեշտակը փող հնչեցրեց, և ես տեսա մի աստղ, որ ընկել էր երկնքից երկրի վրա, և նրան տրվեց անհատակ փոսի բանալին։ Եվ նա բացեց անհատակ փոսը»։ Նա ընկավ երկրի վրա։ Երբ Հռոմեական կայսրության զորությունը սպառվել էր, և Արևելքի մեծ արքան մեռած պառկած էր իր խավարի աշտարակում, Սիրիայի սահմաններին գտնվող մի աննշան քաղաքի կողոպուտը «մի հզոր հեղաշրջման նախերգանքն» էր։ «Կողոպտիչները Մուհամմեդի առաքյալներն էին, և նրանց մոլագար արիությունը ելավ անապատից»։ Ուրիա Սմիթ, Դանիելը և Հայտնությունը, 495–497։

Նինվեի պատերազմը ներկայացնում է արդի Հռոմի կողմից Միացյալ Նահանգների նվաճումը կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, սակայն դա պյուրոսյան հաղթանակ է, որովհետև Հռոմի վրա եկող աստիճանական դատաստանը սկսվում է կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ։

Խոսրովը Պարսկական կայսրության ղեկավարն էր, ուստի Պարսկաստանը, որը խորհրդանշում է Միացյալ Նահանգների անկումը կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, այն բանալին է, որը բացում է անհատակ անդունդը աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորության անկման ժամանակ։ Այն խորհրդանշում է Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի տասնվեցերորդ, երեսունմեկերորդ և քառասունմեկերորդ համարներում, ինչպես նաև Հայտնության տասներեքերորդ գլխի տասնմեկերորդ համարում ներկայացված կիրակնօրյա օրենքը։

Ուշադրություն դարձրեք նույն համարների և պատմության վերաբերյալ ռահվիրա Սթեփըն Հասկելի մեկնաբանություններին.

> «Արաբները, կամ Սարակինոսները, երբեք որևէ ազդեցություն չէին գործադրել երկրի վրա: Ազգերի պատմության մեջ անապատի այս ազատ մարդիկ անցել էին գրեթե առանց որևէ հիշատակության: Մահմեդականությունը միավորեց ցրված ցեղերին և նրանց առաջ մղեց որպես ազգերի նվաճողներ: Սարակինոսների զենքի ուղեկցությամբ տեղի ունեցած արագ առաջընթացը մեծ չափով պայմանավորված էր հռոմեացիների և ժամանակակից պարսկական կայսրության գլխավորը՝ Քոսրովի, միջև եղած պայքարով: Այս պայքարը հանգեցրեց վերջինիս անկմանը: Ժամանակակից Պարսկաստանը կանգնած էր որպես արգելապատ, զսպելով Մահմեդի զորությունը. բայց երբ այդ զորությունն ընկավ, արգելքը վերացավ, «անդունդը» բացվեց, և Սարակինոսները հեղեղեցին աշխարհը: Երբ «անդունդը բացվեց, բարձրացավ մի ծուխ, որ ծածկեց արեգակի երեսը»: Պատկերը խիստ արտահայտիչ է՝ ներկայացնելով մահմեդականության խավարեցնող ազդեցությունը, երբ այն տարածվում էր երկրի երեսով մեկ»: Stephen Haskell, The Story of the Seer of Patmos, 164, 165.

Հռոմի պատմության մեջ այդ արգելապատը եկեղեցու և պետության տարանջատման պատն է, որը վերացվում է կիրակնօրյա օրենքի ընդունման ժամանակ: Նինվեի ճակատամարտում Պարսկաստանի նկատմամբ Հռոմի տարած պյուռոսյան հաղթանակն ունի նաև մեկ այլ իմաստային շերտ, քանի որ Նինվեի ավելի վաղ ճակատամարտ ևս եղել է, որը խորհրդանշում էր Ալֆան, իսկ 627 թվականի ճակատամարտը՝ Օմեգան: Ավելի վաղ ճակատամարտը տեղի էր ունեցել մ. թ. ա. 612 թվականին՝ 627 թվականի ճակատամարտից մոտ հազար երկու հարյուր տարի առաջ: Այդ ճակատամարտում Ասորեստանը պարտություն կրեց եռակողմ դաշինքից, ինչը նշանավորեց Ասորեստանյան կայսրության վերջը:

Ա. Թ. Ջոունսը մեկնաբանում է Նինվեի ալֆա պայքարը.

> «Ասորեստանի կառավարության գործերը վատից դեպի ավելի վատ ընթացան, այնպես որ մ.թ.ա. 612 թվականին նույն այդ երեք երկրների կողմից կրկին մի մեծ ապստամբություն բարձրացավ, այս անգամ առաջնորդվելով հենց Նաբոպաղասարի կողմից: Այս ապստամբությունը լիովին հաջողվեց. Նինվեն վերածվեց ավերակների մի կույտի, և Ասորեստանի կայսրությունը բաժանվեց երեք մեծ հատվածների,—Մարաստանը տիրելով հյուսիս-արևելքին և ծայրագույն հյուսիսին, Բաբելոնը՝ Եղամին և Եփրատի ու Տիգրիսի բոլոր դաշտերին ու հովիտներին, իսկ Եգիպտոսը՝ Եփրատից արևմուտք գտնվող ամբողջ երկրին: Բաբելոնի և Մարաստանի միջև այս դաշինքի կնիքը եղավ Մարաստանի թագավորի դստեր ամուսնությունը Նաբոպաղասարի որդու՝ Նաբուգոդոնոսորի հետ: Ասորեստանի դեմ դաշինքի իր բաժինը կատարելու ընթացքում էր, որ Եգիպտոսի թագավոր Փարավոն-Նեքով ելավ Ասորեստանի թագավորի դեմ՝ Եփրատի մոտ Քարքեմիշի դեմ պատերազմելու, երբ Հուդայի թագավոր Հովսիան ելավ նրա դեմ պատերազմելու և սպանվեց Մեգիդդոյում: Ապա, քանի որ այս ամբողջ արևմտյան տարածքը պատկանում էր Եգիպտոսի թագավորին, նա իր՝ նվաճումով ձեռք բերած օրինական գերիշխանության իրացման մեջ Հովսիայի որդի Սեղլումին հեռացրեց Հուդայի թագավոր լինելուց և նրա փոխարեն Հուդայի թագավոր նշանակեց Եղիակիմին՝ նրա անունը փոխելով Հովակիմ, և երկրի վրա

> հարկ դրեց»։ Ա Մնացորդաց 3:15; Դ Թագավորաց 23:31–35։ A. T. Jones, Review and Herald, March 15, 1898.

Ք.ա. 612 թվականի Նինվեի ալֆա ճակատամարտում Ասորեստանի կայսրությունը հասավ իր վախճանին, ճիշտ այնպես, ինչպես Աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորությունը ավարտվում է կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ։ Ճակատամարտի հաղթողը Բաբելոնի, Եգիպտոսի և Մարաստանի եռակի դաշինքն էր։ Այդ ժամանակաշրջանի պատերազմի ընթացքում Մեգիդդոյում մահանում է Հովսիա թագավորը՝ այսպիսով նախակերպարելով Արմագեդոնը։ Նինվեի օմեգա ճակատամարտում՝ 627 թվականին, երրորդ վայի իսլամը արձակվում է, երբ Սահմանադրության մեջ եղած պաշտպանության պատը վերացվում է, ինչպես նախակերպված էր, ինչպես Հասկելն էր նշում Պարսկաստանի մասին՝ որպես պաշտպանության «պատնեշ-պատի», որը վերացվեց Պարսկաստանի պարտությամբ։ Հովսիա թագավորի մահը Մեգիդդոյում ցույց է տալիս, որ Նինվեի առաջին ճակատամարտը վերջին օրերում երկրորդ ճակատամարտն է։ Նինվեի երկու ճակատամարտերից վերջինը՝ 627 թվականին, երբ բանալին պտտվում է, և անդունդը բացվում է, վերջին օրերում առաջինն է, որովհետև առաջինը կլինի վերջինը։ Ասորեստանի և եռակի դաշինքի միջև Նինվեի առաջին ճակատամարտը տանում է դեպի Արմագեդոն։ Երկրորդ Մութ դարերի ժամանակաշրջանը սկսվում է Նինվեի ճակատամարտով և ավարտվում Նինվեի ճակատամարտով։

Հինգերորդ փողին՝ Հայտնության իններորդ գլխի առաջին վային առնչվող փաստերը ռահվիրաները համարում էին Հայտնության գրքի որևէ հատվածին վերաբերող ամենահաստակ պատմական վկայությունը։ Ուրիա Սմիթն այդ փաստն արտահայտում է հետևյալ կերպ.

> «ՀԱՄԱՐ 1. Եվ հինգերորդ հրեշտակը փող հնչեց, և ես տեսա երկնքից երկիր ընկած մի աստղ. և նրան տրվեց անհուն անդունդի բանալին»։
>
> «Այս փողի մեկնաբանության համար մենք դարձյալ պիտի օգտվենք պարոն Քեյթի գրվածքներից։ Այս հեղինակը իրավացիորեն ասում է. «Մեկնիչների միջև դժվար թե Հայտնության որևէ այլ մասի վերաբերյալ գտնվի այնքան միատեսակ համաձայնություն, որքան հինգերորդ և վեցերորդ փողերի, կամ առաջին և երկրորդ վայերի, սարակինոսների և թուրքերի նկատմամբ կիրառության առնչությամբ։ Դա այնքան ակնհայտ է, որ գրեթե անհնար է այն սխալ հասկանալ։ Յուրաքանչյուրին մատնանշող մեկ կամ երկու համարների փոխարեն, Հայտնության իններորդ գլուխն ամբողջությամբ, հավասար մասերով, զբաղված է երկուսի նկարագրությամբ»։ Ուրիա Սմիթ, Դանիել և Հայտնություն, 495։

Պետրոսը Պանիումում է՝ Նեշվիլի հրագնդերի պատգամն ուղղելու պատասխանատվությամբ, և առաջին անգամ պարզ է դառնում, որ առաջին վայի տարրերը կատարելապես համընկնում են մոտալուտ կիրակնօրյա օրենքի տարրերի հետ։ Հուդայի ցեղի Առյուծը կնքազերծեց այս ըմբռնումը՝ մարգարեության այն մյուս գծերին համահունչ, որոնք Նա արդեն իսկ հաստատել էր։ Պատմաբանները կվկայեն 627 թվականին Հռոմի կողմից պարսիկների դեմ իրականացված անակնկալ

հարձակման նշանակության մասին, և երբ նրանք դա անում են, ձմռանը Պարսկաստանի շուրջն ու թիկունքում Հերակլի կատարած զորաշարժերը ներկայացնում են որպես մինչև հարձակման պահը թաքնված մնալու հնարք։

Քույր Ուայթը մեզ տեղեկացնում է, որ Հռոմը պարզապես սպասում է «շահեկան դիրքի», և ապա նա կհարվածի։

> «Աստծու խոսքը նախազգուշացում է տվել մոտալուտ վտանգի մասին. եթե սա անտեսվի, բողոքական աշխարհը միայն այն ժամանակ, երբ թակարդից խուսափելու համար արդեն չափազանց ուշ կլինի, կիմանա, թե իրականում որոնք են Հռոմի նպատակները։ Նա լռելյայն աճում է դեպի զորություն։ Նրա վարդապետությունները գործադրում են իրենց ազդեցությունը օրենսդիր դահլիճներում, եկեղեցիներում և մարդկանց սրտերում։ Նա կուտակում է իր բարձրահասակ և հզոր կառույցները, որոնց գաղտնի խորքերում պիտի կրկնվեն իր նախկին հալածանքները։ Գաղտագողի և աննկատ նա ամրապնդում է իր ուժերը, որպեսզի առաջ մղի իր իսկ նպատակները, երբ հասնի իր հարվածելու ժամանակը։ Այն ամենը, ինչ նա ցանկանում է, շահավետ դիրք է, և դա արդեն տրվում է նրան։ Շուտով մենք պիտի տեսնենք և պիտի զգանք, թե որն է հռոմեական տարրի նպատակը։ Ով որ հավատա և հնազանդվի Աստծու խոսքին, դրանով իսկ պիտի կրի նախատինք և հալածանք»։ The Great Controversy, 581.

Ինչպես կայսր Հերակլիոսի դեպքում, պապականությունն էլ իր նպատակի ուղղությամբ շարժվել է «գաղտագողի և անսպասելիորեն»՝ Եսայիայի քսաներեքերորդ գլխի կատարման մեջ, որտեղ Տյուրոսի պոռնիկը մոռացության է մատնվում աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորության պատմության համար։ Հերակլիոսի գաղտնի անակնկալ հարձակումը աշխարհի կողմից պապականության մոռացության մատնվելն է՝ 1798 թվականից մինչև կիրակնօրյա օրենքը։ Տող առ տող՝ առաջին վայը ներկայացնում է երրորդ և վերջին վայը։ Առաջին վայում հռչակվում է մի հայտարարություն, որը նաև համընկնում է իսլամի պատմության և հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակաշրջանի հետ։

> Եվ նրանց պատվիրուեց, որ չվնասեն երկրի խոտին, ոչ էլ որևէ կանաչ բանի, ոչ էլ որևէ ծառի, այլ միայն այն մարդկանց, որոնք Աստծու կնիքը չունեն իրենց ճակատների վրա։ Եվ նրանց տրուեց, որ չսպանեն նրանց, այլ որ հինգ ամիս տանջեն. և նրանց տանջանքը նման էր կարիճի տանջանքին, երբ նա խայթում է մարդուն։ Եվ այն օրերին մարդիկ պիտի փնտրեն մահը և պիտի չգտնեն այն, և պիտի ցանկանան մեռնել, բայց մահը պիտի փախչի նրանցից։ Հայտնություն 9:4–6.

Նախքան Նինվեի պատերազմի պահին բանալին պտտվի, որն է շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքը, հարյուր քառասունչորս հազարը արդեն կնքված են։ Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ քաղաքների կործանումը, որ սկիզբ է առնում Նեշվիլի հրազնդերով, ներկայացված է որպես «հինգ ամիս» տևող ժամանակաշրջան, երբ պատերազմը մոլեգնում է, և պապական երկրորդ արյունահեղությունը սկիզբ է առնում՝ ի կատար ածվելով Մութ դարերի նահատակներին հինգերորդ կնիքում տրված պատասխանը։

> Եվ երբ Նա բացեց հինգերորդ կնիքը, ես զոհասեղանի ներքո տեսա նրանց հոգիները, որ սպանվել էին Աստծո խոսքի և այն վկայության համար, որ ունեին։ Եվ նրանք բարձրաձայն աղաղակեցին՝ ասելով. «Մինչև ե՞րբ, ո՛վ Տեր, սուրբ և ճշմարիտ, չես դատում և չես վրեժխնդիր լինում մեր արյան համար երկրի վրա բնակվողներից»։ Եվ նրանցից յուրաքանչյուրին տրվեցին սպիտակ հանդերձներ, և նրանց ասվեց, որ դեռ մի փոքր ժամանակ հանգչեն, մինչև որ լրացվի նաև նրանց ծառայակիցների և նրանց եղբայրների թիվը, որոնք պետք է սպանվեին, ինչպես իրենք։ Հայտնություն 6:9–11։

Խավարի դարերի նահատակներն առաջին խումբն են, որը նախապատկերում է կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի ժամանակ Ժամանակակից Հռոմի նահատակներին։ Մինչ այդ ճգնաժամի վրա հասնելը հարյուր քառասունչորս հազարը կնքվում են, իսկ կնքման այդ գործընթացը սկսվել է 9/11-ին՝ երրորդ վայի իսլամի ի հայտ գալով և վերջին անձրևի ցողմամբ։ Երբ Խավարի դարերի առաջին շրջանի նահատակները հարցրին, թե երբ է դատվելու պապականությունը, նրանց ասվեց, որ նահատակների երկրորդ խումբ է լինելու այն ժամանակ, երբ Խավարի դարերը կրկնվեն, այսինքն՝ մոտալուտ կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, երբ իր լրումն է գտնելու Նինվեի ճակատամարտի բանալին։ Մինչ նահատակների երկրորդ խմբի կազմավորվելը հարյուր քառասունչորս հազարը կնքվում են, իսկ կնքման ժամանակաշրջանը, որը սկսվել է 9/11-ին, մատնանշված է հինգերորդ կնիքում, քանի որ այնտեղ ներկայացված խոսակցությունը գտնվում է Հայտնության վեցերորդ գլխի ԻՆՆԵՐՈՐԴԻՑ մինչև ՏԱՍՆՄԵԿԵՐՈՐԴ համարներում՝ այդպիսով 9/11-ով նշելով կնքման սկիզբն ու ավարտը։ Ավարտը սկիզբ է դնում իսլամի կործանմանը, ինչպես ներկայացված է Հայտնություն ԻՆԸ, ՏԱՍՆՄԵԿ-ում, իսկ կնքվածները ամբողջությամբ ապրած կլինեն Դանիելի այն փորձառությունը, որը ներկայացված է Դանիել ԻՆԸ, ՏԱՍՆՄԵԿ-ում։

Հաջորդ հոդվածում մենք կշարունակենք այս թեմաների քննարկումը։